



HUSITA

Časopis Pražské diecéze ČČSH

číslo 5/2017 | ročník XV | říjen 2017



Autorkou repliky podmalby
na skle z poloviny 19. století
v naivním provedení
je Ing. Marijana Matoušková

sv. Václav

Husita

vychází 6x ročně

Vydává

Pražská diecéze Církve československé husitské
ve spolupráci s Husitským centrem, o. p. s.,
ISSN 1214-4630
Tisk: Dobel, Lanškroun

Kontaktní adresa

Časopis Husita, Pražská diecéze ČČSH,
V Tišině 3, 160 00 Praha 6
tel.: +420 234 760 058, e-mail: husita@ccshpraha.cz
web: www.ccshpraha.cz/casopis-husita

Pověřená redaktorka a jazyková korektura

Renata Velišková

Grafické zpracování

Mgr. Simona Ullspergerová

Příspěvky do časopisu

Deadline pro zaslání příspěvků je vždy do 25. každého lichého měsíce. Jedině tak může být zajištěno včasné vydání časopisu a jeho distribuce čtenářům. Děkujeme za pochopení,
R. Velišková, pověřená redaktorka

Spolupracovníci

J. Boček, R. Bolechová, V. Červenka, Mgr. V. Dezortová
V. P. Drdová, PhDr. A. Flieglová, Mgr. Z. Havelková,
T. Jírová, PhDr. B. Koblíř, DiS., PhDr. J. Koblířová,
doc. Dr. M. Kodejška, CSc., Mgr. K. M. Lukášová,
Ing. M. Matoušková, PhDr. O. Nytrová,
K. Salmonová, E. Ševčíková, M. Šťastná,
Mgr. H. Tonzarová, Th.D., V. Velišek

Distribuci a objednávky zajišťuje

ses. Miloslava Krejzarová,
tel.: +420 234 760 058, mobil: +420 777 759 654
Faktury a potvrzení přijetí plateb zajišťuje
ses. Eva Mlezivová, tel.: +420 234 760 058
mobil: +420 737 212 687

Prodejná místa

Prodejna Blahoslav, Wuchterlova 5, Praha 6
Pražská diecéze ČČSH, V Tišině 3, Praha 6
Husův institut teologických studií,
Roháčova 66, Praha 3

*Dost často jsme si vyzkoušeli,
že svět nám žádný pokoj dát nemůže.
Dopřej nám Pane,
abychom zakusili pravdivost příslibení,
že tvůj pokoj nám celý svět nemůže odejmout.*

Sören Kierkegaard Vybrala Anna Flieglová

OBSAH

4–5

Ze života
církve

6–8

Vznik legii
v Rusku

9–14

Husitské cen-
trum

15

Ideální
manželka

16–17

Pátý ročník
Ceny Miloslava
Švandrlíka

18–19

Vašíkovy
tematické
obrázky

20–21

Relaxační
pohádky neje-
nom pro dob-
ré usínání

22–23

Instrukce
k věčnosti

24–25

Ne obnově
Mariánského
sloupu na
Staroměst-
ském náměstí
v Praze

26

Osobní zpověď

27

7 věků ženy

28–30

Kultura

31–32

Na svatého
Jána krátká
noc

33

Hity, které
vás i po letech
znovu chytí

34

Podzimní za-
myšlení

35

Pohlazení po
duši



Ze života církve

5



Husitské centrum

12



Osobní zpověď

26



7 věků ženy

27

Vážení a milí, čtenářky a čtenáři,

ve speciálním čísle HUSITY, které vychází souběžně s tímto pravidelným vydáním, jste byli informováni o průběhu oslav 100. výročí bitvy u Zborova, kterých se zúčastnila na počátku července rovněž delegace naší církve. Dovolte nám, abychom Vás touto cestou ještě více podrobněji seznámili s historií této významné události našich dějin, která se stala pro náš stát a národ, jak ukázal čas, velmi stěžejní.



Renata Velišková
Renata Velišková
pověřená redaktorka



Cena Miloslava
Švandrlíka

17



Vašíkovy obrázky

18



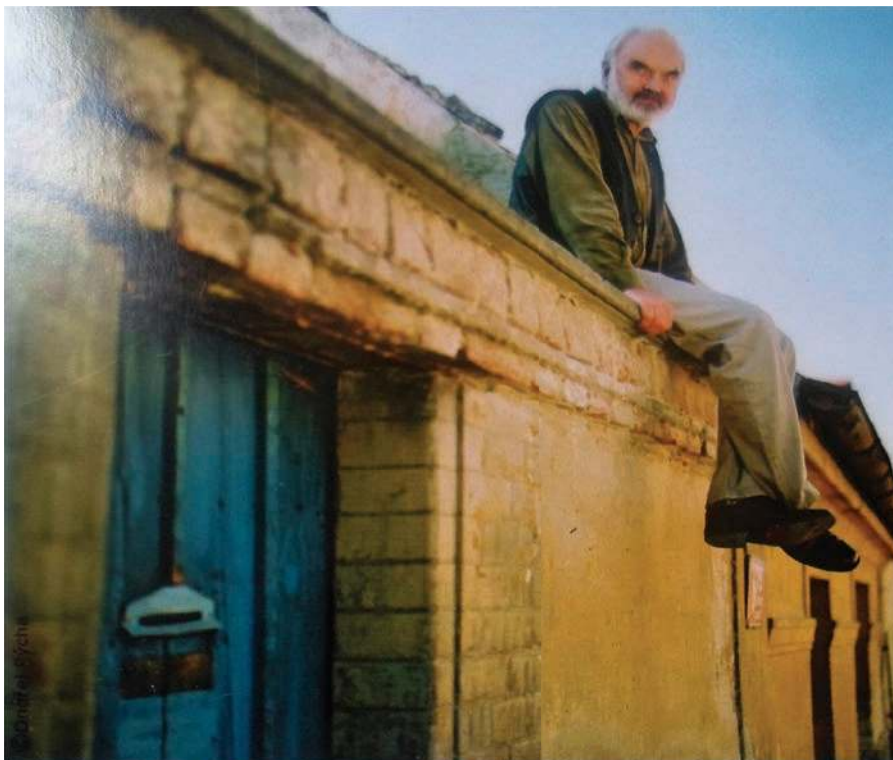
Na svatého Jána
krátká noc

31



Pohlazení po duši

35



MILÁ PANÍ FARÁRKO,
TAKOVÉ MÍRNĚ VEŘEJNÉ AKCE
NÁM NEJSOU PROTI MYSLI.
ZE SRDCE A Z OKAPU ZDRAVÍ!
Jaroslav Klásek
18. 9. 2017

30. 9. se v Havlíčkově Brodě v Husově sboru uskutečnil 4. ročník setkání Cimrmanologů naší církve a jejich přátel. Po návštěvě nejstarší roubenky v naší zemi, dnes Antikvariátu – Štáflovky chalupy a ranní přesnídávce, jsme šli na kůr Husova sboru, kde nám ve své přednášce br. emer. biskup Ště-

pán Klásek vysvětlil, jak se Jára Cimrman také podílel na různých textech písní v našem zpěvníku, my havlbrodští jsme sehráli poslední hru, kterou Divadlo Járy Cimrmana uvádí – České nebe, poté jsme šli na náměstí na moc dobrý oběd – většinou jelení guláš. A pěkné povídaní.

Při vlastivědně-historické procházce nás svým městem provedl Karel Havlíček Borovský (naš varhaník Martin Hocke) a Praotec Čech nás tentokrát všechny bez nehod zavedl až k Cimrmanově Trychtýři - ve středu naší země – energetickému bodu, z něhož jsme po projití labyrintu okolo mohli zřetelně zaslechnout slova sv. Václava: „Nedám, spolehněte se, nedám...zahynouti nám ni budoucím“.

Takže v jazzové kavárně U notáře jsme si vyslechli další krásnou přednášku O hledání identity a autorské čtení básní z poetických sbírek bratra faráře Václava Žďárského z Nového Bydžova.

Celé setkání bylo krásné a vonělo člověčinou. A bylo ukončeno společnou písní a modlitbou Páně v Husově sboru.

Díky za další nádherný Boží den a těšíme se na příští 5. ročník – snad v Praze, bude nám bláze. :-)

Za pořadatele

Kamila Magdalena Lukasová, farářka HB

Foto K. M. Lukasová – archiv



Vznik legií v Rusku

Po vyhlášení 1. světové války žilo v Rusku v imigrantských koloniích asi 60 tisíc Čechů a Slováků, kteří se sem postupně přistěhovali na pozvání carské vlády koncem 19. století, ale dosud neměli ruské občanství. Většinou to byli zemědělci, kteří žili na Západní Ukrajině a v západních oblastech Sibíře. Nejpočetnější česká kolonie, asi 35 tisíc osob, žila ve volyňské oblasti na Ukrajině. Na venkově to byli především zemědělci, ale ve městech převážně řemeslníci a kvalifikovaní odborníci původem z Čech a ze Slovenska. Nejvlivnější skupinou našich přistěhovalců v Rusku byla ale jednoznačně inteligence, kterou tvořili inženýři, středoškolská profesoři, hudebníci a učitelé tělesné výchovy, kteří v Čechách byli členy Sokola. Ve velkých městech proto zakládali krajské spolky /České besedy apod./, které se věnovaly charitativní, kulturní a sociální činnosti.

Po vyhlášení války Srbsku Rakousko-Uherskem, zmobilizovalo Rusko třináct armádních sborů u rakousko-uherských hranic. Německo jako odvetu vyhlásilo dne 1. srpna 1914 válku Rusku a i Rakousko-Uhersko nezůstalo pozadu. Dne 6. srpna 1914 vyhlásilo Rusku také válku. Češi usazení v Rusku odmítli uposlechnout mobilizace císaře Františka Josefa I., vrátit se domů a bojovat za rakouské, a to i přesto, že jim hrozilo v Rusku nejen zabavení majetku, ale i věznění jako příslušníkům nepřátelského státu. Vstup Ruska do války dodal Čechům a Slovákům vlastenecké nadšení a vznikl i odpor proti politickému útisku rakousko-uherského mocnářství. Do carského Ruska byly vkládány velké naděje a Češi věřili, že po porážce Německa a Rakousko-Uherska bude založen sjednocený stát Čechů a Slováků, ke kterému měla být přičleněna ještě Horní a Dolní Lužice. To byl vůbec první návrh na společ-

ný stát Čechů a Slováků. Nadšení z budoucího nového a svobodného státu podnítilo Čechy i Slováky v Rusku k vytvoření první vojenské jednotky Česká družina (starodružníci), která měla 3 roty a 750 mužů. Jednotka po složení přísahy na Sofijském náměstí v Kyjevě odjela 22. 10. na frontu. Česká družina nebyla obyčejná jednotka, ale byla využívána 3. ruskou armádou k průzkumné, zpravodajské a diverzní činnosti v oblasti Haliče. Její agitační působení na krajany v rakousko-uherské armádě způsobilo na ruské frontě velké počty zajatých vojáků české národnosti. Na konci roku 1914 velení ruské armády rozhodlo, že do České družiny se mohou přijímat i dobrovolníci z českých zajatců rakousko-uherské armády. Dne 31. ledna 1915 noví dobrovolníci v počtu 231 složili slavnostní přísahu v polském Tarnově a vytvořili náhradní rotu České družiny (novodružníci). Koncem roku 1915 stoupl počet Družiny na 1163 osob. Činnost družníků byla velmi nebezpečná, protože při zajetí armádou Ústředních mocností jim byl uložen trest smrti za zradu. I přesto počet členů Družiny neustále stoupal, a proto byl v roce 1916 vytvořen 1. střelecký pluk sv. Václava a 2. střelecký pluk sv. Cyrila a Metoděje. Každý pluk měl dva prapory a osm rot.

Na konci října 1916 se začal formovat i třetí prapor 1. střelecké brigády, jehož velitelem se stal podplukovník N. P. Mamontov, který využíval husitskou symboliku. Československých dobrovolníků se hlásil velký počet, a tak se třetí prapor 1. střeleckého pluku rozšířil na 3. střelecký pluk J. Žižky z Trocnova. Tyto pluky tvořily 1. střeleckou brigádu o počtu 5750 mužů. V zajateckých táborech po celém Rusku bylo v té době 200 000 rakousko-uherských vojáků české a slovenské národnosti. T. G. Masaryk předpokládal, že v Rusku vznikne 20 střeleckých pluků, které vytvoří

stotisícovou Československou armádu, jež bude přemístěna na francouzskou frontu. Ruské úřady ale dalšímu rozšiřování cizí armády bez vlastního státu nepřály, a tak vojáky české a slovenské národnosti neradi uvolňovaly ze zajateckých táborů. Naproti tomu Srbové, kteří bojovali na straně Dohody, tento problém neměli. Proto část českých dobrovolníků vstupovala do Srbských legií. Kromě toho českoslovenští dobrovolníci museli přestoupit na pravosláví a požádat o ruské občanství. V únoru 1917 došlo k revoluci a 15. března se car Mikuláš vzdal koruny ve prospěch bratra Michala, který druhý den také rezignoval, a tím skončila vláda dynastie Romanovců. Po abdikaci cara byla ustanovena Prozatímní vláda v čele s knížetem G. Lvovem a ministrem války A. F. Kerenským. Revoluce vyvolala zmatek a došlo ke zbrklé demokratizaci armády. Především pověstný byl rozkaz č. 1, podle kterého vojáci nemuseli mimo službu poslouchat své nadřízené. Mohli se proto chovat jako svobodní občané, kteří se zúčastňovali politických mítinků. V armádě začaly působit různé živly, především bolševici, kteří byli finančně podporováni německou rozvědkou. Postupně stále větší vliv získávali bolševici a vojáci odmítali poslušnost a požadovali ukončení války. To byla příčina rozkladu ruské armády. V květnu pod velením generála A. A. Brusilova byla připravena ruská ofenziva a ruské velení se snažilo využít dosud boje schopných oddílů, které ještě nebyly tolik zasaženy agitací a rozkladem bolševiků. Ofenziva byla zahájena 1. července na úseku dlouhém 200 km a zúčastnily se jí tři ruské armády – celkem 30 pěších a 5 jezdeckých divizí a také více než 1000 děl. Českoslovenští dobrovolníci požádali o účast v této ofenzivě, která byla ruským velením schválena. Nově vytvořená 1. střelecká brigáda neměla dostatečný výcvik, a dokonce ještě v červenci měli někteří legionáři zimní výstroj: polokožichy, beranice a plstěné

boty. Na úseku, kde bojovala 1. střelecká brigáda pod velením ruského plukovníka V. P. Trojanova, tvořená prvním, druhým a třetím střeleckým plukem, byly zákopy opuštěné ruským vojskem ve velmi špatném stavu. Naproti tomu zákopy rakousko-uherské armády byly ve velmi dobrém stavu a místy vyztužené i železobetonem. Ofenziva u Zborova byla zahájena 2. července útokem granátníků I. praporu 1. československého střeleckého pluku v 9.07 hod. z předsunutého stanoviště Marusja.

Za nimi následovaly v časových odstupech jednotlivé roty, které ve skupinkách 6 až 12 mužů brzy obsadily první linii rakouských zákopů. Podle vyjádření historiků, Československou brigádu tvořili pouze Češi. K nejslavnějšímu vystoupení našich legionářů došlo v bitvě u Zborova (městečko se nachází ve východní Haliči na území dnešní Ukrajiny mezi městy Lvovem a Ternopolem). Byla to vlastně první bitva české a rakouské armády od roku 1620. Střelecká brigáda v počtu 3530 mužů pod velením ruského plukovníka V. P. Trojanova bojovala proti 5500 vojáků v rakouských uniformách. Byl to 86. maďarský pěší pluk z 32. uherské pěší divize a rakouské pěší pluky č. 35 (plzeňský), který z 60 % tvořili Češi a č. 75 (jindřichohradecký), který z 80 % tvořili Češi. Legionáři se s nadšením a zápallem po malých skupinkách, které měly mnohem lepší krytí než frontální útok, vrhali do boje a dosáhli skvělého vítězství. Největší boje se odehrávaly pod opevněným návrším Mogila, které bylo bráněno 86. pěším plukem, 32. uherské pěší divize. Tam padl i největší počet Čechů. Legionáři celkem zajali 4200 vojáků a ukořistili značné množství zbraní i munice a postoupili o pět kilometrů. V této bitvě se vyznamenali pozdější generálové Jan Syrový (byl v boji těžce zraněn a přišel o oko), Rudolf Medek, Stanislav Čoček, Ludvík Svoboda, plukovník Švec a pozdější velvyslanec v Sovětském svazu a předseda

poválečné vlády ČSR a Národního shromáždění, plukovník Zdeněk Filinger. V rakouské uniformě proti legionářům údajně bojoval i Klement Gottwald. V bitvě padlo 173 legionářů, 29 jich ještě zemřelo na následky zranění a 32 jich bylo nevěstných. Po bitvě dne 4. července proběhly pohřební obřady u šesti hrobů, které vykonal pravoslavný vojenský kněz z Volyně.

Generál MUDr. Vladimír Haering na pohřeb po letech vzpomínal: Vrátil jsem se ze zákopů do Cecové, právě když začaly pohřební obřady. V postranním hrobě ležela těla mrtvých hrdinů, jedno vedle druhého, klidně a usmířeně. Zaspívali jsme jim hymnu, a pak jsme mohly zasypali. Po ukončení války byli všichni padlí legionáři pohřbeni ve společné Bratrské mohyle. U těchto 234 legionářů (včetně nevěstných) jsou i známá jména, která jsou vyrytá na deskách Bratrské mohyly v Cecové (dnes v Kalinivce). Při bojích bylo zraněno také více než 1000 legionářů. Na rakouské straně padlo u maďarského pěšího pluku 2690 vojáků, u plzeňského pluku padlo 50 vojáků a 1735 bylo zraněných a pohřešovaných, u jindřichohradeckého pluku padlo 86 vojáků a 2480 bylo raněných a pohřešovaných. Československá brigáda u Zborova zajala 4200 rakousko-uherských vojáků, z toho 62 důstojníků, ukořistila 20 děl a množství kulometů. Úspěch brigády v boji přesvědčil prozatímní vládu tak, že nadále nebránila vytváření dalších pluků Československých legií v Rusku. Bitva měla také velký politický význam, protože názory československého odboje byly mnohem lépe vnímány a vedly později k vytvoření Československé republiky.

T. G. Masaryk zborovskou bitvu takto zhodnotil: Zborovem dobyli jsme na Rusku rázem vojensky i politicky mnoho lepších pozic, než jsme měli před ním; Zborov vydatně působil na spojence, Prahu, a tím i na Rakous-

ko. Zborov znamená pro náš zahraniční odboj mezník. Vděčná a věčná Vám paměť. Po návštěvě legionářů a z titulu své funkce předsedy České národní rady přejmenoval 1. střelecký pluk „Svatého Václava“ na 1. střelecký pluk „Mistra Jana Husa“ a 2. střelecký pluk na „Jiřího z Poděbrad“. Z těchto dvou střeleckých pluků a 3. střeleckého pluku „Jana Žižky z Trocnova“ pak vznikla 1. husitská divize. Přestože bitva u Zborova měla pro legionáře a pozdější vznik samostatného Československa nesmírný význam, pro samotnou Brusilovu ofenzivu toho mnoho nepřinesla a skončila nezdarem.

Po Zborovu bylo legionářům v Rusku povoleno provádět nábor ze zajatců české a slovenské národnosti a v krátké době měla Československá armáda v Rusku asi 40 tisíc dobrovolníků. V září 1917 vznikl 4. střelecký pluk „Prokopa Holého“ a hlavní štáb ruské armády vyjádřil souhlas i s budováním druhé divize. Pod velením generála Jaroslava Červinky tak vznikl ještě 5. střelecký pluk pražský „T. G. Masaryka“, 6. střelecký pluk „hanácký“, 7. střelecký pluk „tatranský“ a 8. střelecký pluk „slezský“. Na podzim roku 1917 se legionářům podařilo v Rusku vytvořit ještě dva pluky záložní, dělostřelectvo, jízdu a technické oddíly. Vytvoření armády o počtu 50 tisíc vojáků neexistujícího státu byl silný argument pro vedení zahraničního odboje. Masaryk předpokládal, že větší část tohoto vojska bude přesunuta do Francie. Po Zborovu byly Československé legie ale stále součástí ruské armády a její velení z různých důvodů odmítalo dát souhlas přesunu do Francie. Proto do Francie odjel pouze transport 310 československých dobrovolníků zajatých v Rumunsku, skupina legionářů utvořená v Žitomíru celkem 1200 mužů a 20 důstojníků v čele s kapitánem Otakarem Husákem, pozdějším generálem, a v únoru 1918 ještě transport vojáků pod vedením kapitána Gibiše.

*Zpracoval Jan Boček
Pokračování ve speciálním čísle HUSITY*

Komunitní zahrádka Meduňka

Příběh naší zahrádky začal před čtyřmi roky. Členky a členové Náboženské obce ČČSH Praha 3 a organizace Husitské centrum o. p. s. spolu se svými přáteli, rodinami a dalšími nadšenci, proměnili chátrající farní byt a zahradu v oázu odpočinku a tvořivosti.

Proces to nebyl jednoduchý. Nejprve bylo potřeba celý prostor uklidit od léty nanesených věcí, vyčistit prostor zahrady od plevele a zrekonstruovat farní byt do použitelného stavu, aby mohl sloužit jako zázemí pro aktivity konané na zahradě. Mnoho lidí se na uskutečnění projektu podílelo dobrovolně, ale i tak bylo potřeba sehnat k plné realizaci sponzora.

To se povedlo v roce 2013. Projekt Komunitní zahrádka Meduňka byl se souhlasem bratra biskupa doc. ThDr. D. Tonzara, Th.D., který je i nyní jejím častým návštěvníkem, předložen a finančně podpořen Městskou částí Pra-

ha 3 z Grantového a podpůrného fondu pro revitalizaci a obnovu městských dvorků a koutů.

Na zahradě byly postupně vybudovány záhonky pro pěstování bylinek a zeleniny, veřejný kompost pro sousedy, houpačky a pískoviště pro děti. Byla zprovozněna kuchyně a my společně s dobrovolníky začali vařit pravidelné obědy. Ty se staly příležitostí k setkávání rozličných lidí ze sousedství i širšího okolí a zároveň i zdrojem částečné finanční soběstačnosti zahrádky. Vegetariánské obědy vaříme stále, vždy od úterý do čtvrtka od 13 hodin a rádi vás přivítáme.

Cílem všeho toho snažení bylo vytvořit příjemné místo k zahradničení, odpočinku, setkávání a tvoření. A to se povedlo!

Sousedé z okolí, rodiny s dětmi, lidé bez domova, klienti NPK Husita či Husátka





a mnozí další se zde začali setkávat při různých příležitostech – slavení svátků, vzdělávacích workshopech či přednáškách, sbírání bylinek, obědch, akcích NPK Husita či Husátka a dalších organizací a sdružení. Zahrádka spolu s kostelem hostí akce jako je workshop Školy improvizace, Roma pride, Mikuláš pro lidi bez domova, festival deskových her Žižcon, grilování s maminkami a dětmi z Husátka nebo Noc kostelů.

Během let 2014 – 2016 se zahrada i její zázemí stále „pozvedalo“ – postavili jsme mini lezeckou stěnu pro děti, pověsili hamaky k odpočívání po obědě, opravili dřevěné podlahy „zahrádkového“ bytu a uzpůsobili jeho část jako coworkingovou kancelář. Začali jsme spolupracovat se sdružením Jelen v la-voru, které zrekonstruovalo koupelnu a následně ji během nedělí využívá k provozování koupelny a prádelny pro lidi bez domova.

V roce 2017 získala Meduňka finanční podporu v rámci projektu Zelené oázy. Nakoupili jsme sazeničky a vrhli se do zahradničení. Hlína získaná kom-

postováním se nám náramně hodila k sázení květin, bylinek a stromků. Na zahrádce máme mimo jiné rajčata, rybíz, ginko, jahody, saláty, šalvěj, mátu, meduňku, roste tu slunečnice, růže, ale také levandule nebo oregano.

Děti z NPK Husita nám pomáhaly bylinky sbírat a některé malé děti z Husátka si užívaly možnosti jíst čerstvá rajčátka a jahody, které si mohly utrhnout na zahrádce přímo z keříků.

Abychom nevyužívali pitnou vodu k zalévání, koupili jsme a umístili na zahradu nádrž na sběr dešťové vody. Volnou plochu zahrádky jsme zpevnili kačírkem a máme v plánu jím vysypat i cestičky mezi záhonky. Architekti a stavitelé z firmy Domesi s. r. o. (dřevostavby) postavili jako dar Meduňce na zahradě dřevěný domek zastřešující houpací síť a zároveň fungující jako malé pódium nebo místo k posezení.

Zahrádka i její zázemí stále vzkvívá a my velice děkujeme všem, kteří se na tomto rozkvětu podíleli a dále podílejí!





Nízkoprahový klub Husita

Jak dopadl School break

Celá akce se nesla v příjemném komunitním rázu a přivítala jak žižkovskou mládež, tak rodiny s dětmi. Program nabízel vyžití v mnohých oblastech. Návštěvníci si mohli vyzkoušet legální graffiti na připravených plochách, nechat si vyrobit dočasné tetování, zkusit si chodit po laně nebo se naučit, jak dávat góly v golmanském workshopu. To vše na vlně hudební DJ produkce. Součástí akce byla také Hrabárna, ze které si mohli návštěvníci odnést nové slušivé kousky do svého šatníku.

Velkým úspěchem bylo, že na realizaci workshopů se podíleli nejen pracovníci nízkoprahového klubu, ale i mnozí dobrovolníci a také návštěvníci klubu.

Všem návštěvníkům i pomocníkům děkujeme a těšíme se na další milé setkání, třeba v říjnu na akci Žižkap 2017:)

V listopadu budeme Meduňku zazimovat a tedy vás srdečně zveme na příjemnou zahradnickou brigádku a již tradičně s ní spojené posezení u svatomartinské husy.

Komunitní centrum Žižkov

Všichni máme velkou radost z nového „šatu“ kostela, do kterého ho „oblékl“ umělec Vladimír H. Během září proběhl v celém prostoru budovy čtyřdenní festival stolních her Žižcon. KC Žižkov se též zúčastnilo sousedské slavnosti Zažij město jinak.

Autorka: Renata Bolechová

Autorka: Michaela Štastná



Husátko

Přivítání školního roku

Využili jsme ještě teplého zářijového počasí a k příležitosti nového školního roku jsme s maminkami a dětmi z Husátka grilovali na Meduňce. Pro děti jsme měli připravený obří bublifuk a domácí modelínu. Obě aktivity sklidily úspěch a občas se do nich kromě dětí zapojili i dospělí. Probrali jsme kdo už půjde do školy a kdo ještě ne, jak

se komu ve škole nebo školce líbí či nelíbí, co ho baví nebo nebaví.

Maminky během léta natočily ve spolupráci s organizací Člověk v tísni edukativní videa na téma, proč je užitečné, aby děti chodily do školky. Pracovnice z ČvT nás na zahrádce navštívily a společně s aktérkami shlédly výsledky své práce. Všechny byly nadšené, jak se videa povedla a vzájemně si blahopřály.

Autorka: Renata Bolechová



br. farář Mgr. Zdeněk Břeň v Meduňce

Ideální manželka

O životě Kateřiny von Bora, pozdější manželky slavného reformátora Martina Luthera, mnoho nevíme. Narodila se 29. ledna 1499 na statku Lippendorf, jižně od Lipska a vyrůstala v klášteře, kde posléze složila řeholní slib a stala se jeptiškou. Poté, co do kláštera pronikly informace o Lutherově učení, požádala, spolu s dalšími jedenácti jeptiškami, dopisem Luthera o pomoc. Luther se obrátil na Leonarda Koppa, který klášter zásoboval. Ten v noci ukrýl odpadlé jeptišky do prázdných sudů od sledů a v nich byly, páchnoucí rybinou, přivezeny do Wittenbergu. Zde byly provdány za muže, které jim Luther opatřil. Jednu se mu však provdat nepodařilo. Byla inteligentní, ale nebyla žádná krásavice a nebyla ani bohatá. Navíc byla, co se týkalo nápadníků, značně vybíravá. Touto jeptiškou byla Kateřina von Bora, které říkali Katy. Poté, co selhal dohodnutý sňatek, Katy prohlásila, že ve Wittenbergu jsou pouze dva muži, kteří pro ni přicházejí v úvahu jako manželé, Amsdorf a Luther.

Dne 13. června 1525 se Luther s Kateřinou von Bora oženil, i přes varování svého přítele Melanchthona, který Katy shledával panovačnou a pyšnou. Svatebními svědky jim byli Lucas a Barbara Cranachovi, se kterými je pojily nejen vztahy pracovní, Cranach několikrát Luthera portrétoval

a ilustroval i Lutherův překlad Bible, ale i vřelé osobní přátelství a kmotrovství. Luther byl kmotrem Cranachovy dcery Anny a Cranach se stal kmotrem Lutherova prvního syna Johannese. Domovem novomanželů se stalo augustiniánské opatství. O rok později se Lutherovým narodil zmíněný první syn a následovali další dva synové a tři dcery. Kateřina se Martinu Lutherovi postarala o dobrý domov, sledovala jeho zdraví, vylepšovala jeho stravování, zkrátka celá rodina se stala vzorem rodiny protestantského faráře. Lutherovi se v tomto období dařilo též v profesním životě, už v roce 1524 vyšel výběr jeho skladeb obsahující i slavnou píseň „Hrad přepevný jest Pán Bůh náš“. Věnoval se též akademické a překladatelské činnosti.

Přes veškerou manželčinu péči a poklidný rodinný život, který Luther po sňatku s Kateřinou vedl, se Lutherovo zdraví pomalu zhoršovalo. Poté, co se koncem roku 1545 vydal na únavnou cestu, jeho zdravotní stav se prudce zhoršil a 18. února 1546 Luther zemřel ve svém rodném městě Eisleben.

Lutherova smrt zcela změnila život jeho ženy, Kateřina se musela postarat o sebe i o své děti. Svého muže přežila o 6 let. Zemřela v Torgau, 20. prosince 1552, na následky zranění, které utrpěla na útěku před morem. (BK, jSk)



Portréty Martina a Kateřiny Lutherových z roku 1525 od Lucase Cranacha staršího

Pátý ročník Ceny Miloslava Švandrlíka

Letos v únoru byl vyhlášen již pátý ročník Ceny Miloslava Švandrlíka, která se udílí za nejlepší humoristickou knihu českého autora vydanou v předchozím roce. Ke spoluorganizátorům, jimiž jsou Městská část Praha 11 a Obec spisovatelů ČR, se v tomto roce připojilo i Umělecké sdružení ARTES.



Obec spisovatelů vzdává vyhlášením této soutěže čest svému významnému členovi, Miloslavu Švandrlíkovi. Stejně tak MČ Praha 11 dává najevo svůj vztah ke spisovateli, jenž ve zdejší lokalitě žil, projevuje svůj respekt ke kulturním hodnotám a podíl na pomoci knihám, které to v dnešní komerčně zaměřené společnosti nemají jednoduché. Takovému soutěže mají význam pro literaturu v naší vlasti a obecně pro naši kulturu. Jde tady o osvětu, o snahu upozornovat čtenáře na knihy, povzbudit spisovatele a dodat jim chuti k dalšímu dílu, posilovat je v přesvědčení, že jejich úsilí smysl má.

Letošního ročníku soutěže o Cenu Miloslava Švandrlíka se zúčastnilo 22 spisovatelů. Vítězem se stala kniha „Witt-



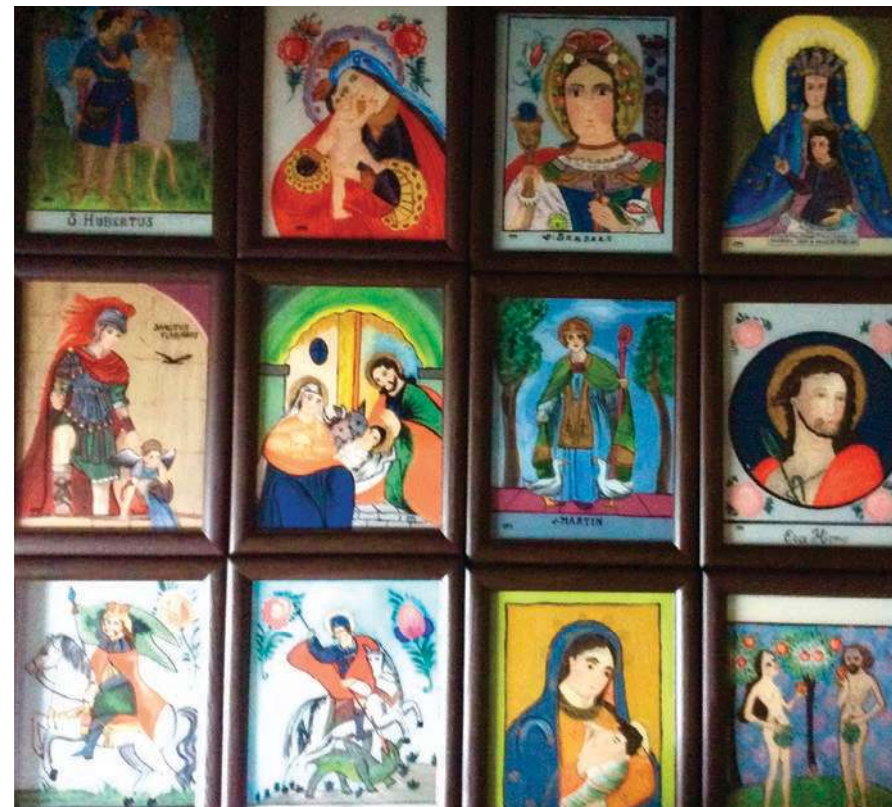
gensteinova kniha faktů“ autora Ladislava Čumby. Čestná uznání: „Bacha na raracha“ – autor Radek Adamec, „Kvantové víly“ – Jan A. Braun, „Husákovy děti“ – Marcel Deli, „Utrpení doktora H“ – Marcella Marboe. Zvláštní ocenění za hranici žánru: „Trolejbus v polích“ – Milan Čechura, „Idealista, romantik, kritik a Marie“ – Ivo Fencel, „Brunčvík a nagerý“ – Vlado Ríša.

*PhDr. Olga Nytrová
koordinátorka Ceny M. Švandrlíka,
členka Rady Obce spisovatelů*





Vašík Červenka si na září pro své obrázky vybral svátek sv. Václava a sv. Ludmily a vtělil toto smutné téma do jedné kompozice. Dřímajícího pohádkáře v sobě nezapřel ani tentokrát a doložil to znázorněním tančících Rusalek na louce při měsíčku. Poslední obrázek je mořský svět, který by si přál vidět na vlastní oči. Věříme, že se mu jeho přání brzy splní :-)



Podmalby na sklo vytvořila pro šumavské muzeum na Kvildě Ing. Marijana Matoušková



Relaxační pohádky nejenom pro dobré usínání

Naše pátá pohádka o Lojzíkovi a Františce upevňuje v dětech pocit bezpečí. Zklidnění, zpomalení dechu, vnímání tepla a hlubokého uvolnění, hřejivý pocit lásky, síly a energie. Atmosféru a prožívání pohádky podpoříme relaxační hudbou lesa se zpěvy ptáků. Následně dětem rozdáme pastelky a necháme dokreslit „jejich“ strom se slovy: „podívej se na obrázek, zavři oči a vrať se zpátky do pohádky“. Chvilu počkáme, a pak dáme pokyn: „teď oči otevři a domaluj ke svému stromu vše, co jsi v pohádce viděl a cítil...“

5. Jak poznali zázračnou sílu stromu

Andílek Lojzík s čerticí Františkou po nočním výletu do tajemných skal se pomalu probouzejí. Oba svírají v dlaních svůj kamínek, který si z údolí přinesli. Po těle se jim rozlévá příjemné teplo. To ohnivá kulička je s láskou a vděčností zahřívá.

Všude je naprostý klid a bezpečí.

Jsmo lehčí jako bílý obláček.

Ruce a nohy máme uvolněné, celé tělo je klidné a uvolněné. Ležíme na bílém obláčku.

Vtom slyšíme, jak kdosi na zemi naříká. Naříkání je žalostné a vyplašené. To pípá ptáček, pískle, co vypadlo z hnízda na vysokém starém stromě. Úpěnlivě volá o pomoc. Jeho maminka odletěla shánět něco k snědku, ten maličký nedával pozor a vypadl z hnízda. Jeho pípání vzbudilo i Lojzíka s Františkou. Neváhají ani chvíli. Spustí se po provazovém žebříku na zem a vrátí ptáčka do jeho hnízda. Teprve, až když lehce unaveni usednou pod veliký strom, s úžasem zjistí, jak málo toho ve světě poznali, jak málo toho ještě viděli, jak málo slyšeli.

Zavři oči a několikrát zhluboka vydechni.

Představuj si, že sedíš u starého velikého stromu. Všude se rozlévá jeho nádherná zeleň.



Opři se zády o kmen – cítíš jeho oporu – cítíš bezpečí a sílu, kterou ti dává. Cítíš vzduch na své kůži.

Cítíš teplo slunce.

Zatlač prsty nohou do země. Dotkni se země rukama.

Spolu se stromem si teď můžeš na chvíli odpočinout.

Poslouchej všechny ty zvuky, poslouchej tu nádhernou hudbu, zpěv ptáčků ve větvích, vítr, který rozehrává šelest tisíce listů.

Poslouchej vodu, která zpívá v hloubi země a přináší kořenům stromů živiny.

Cítíš, jak v tobě sílí život, jak v tobě roste energie.

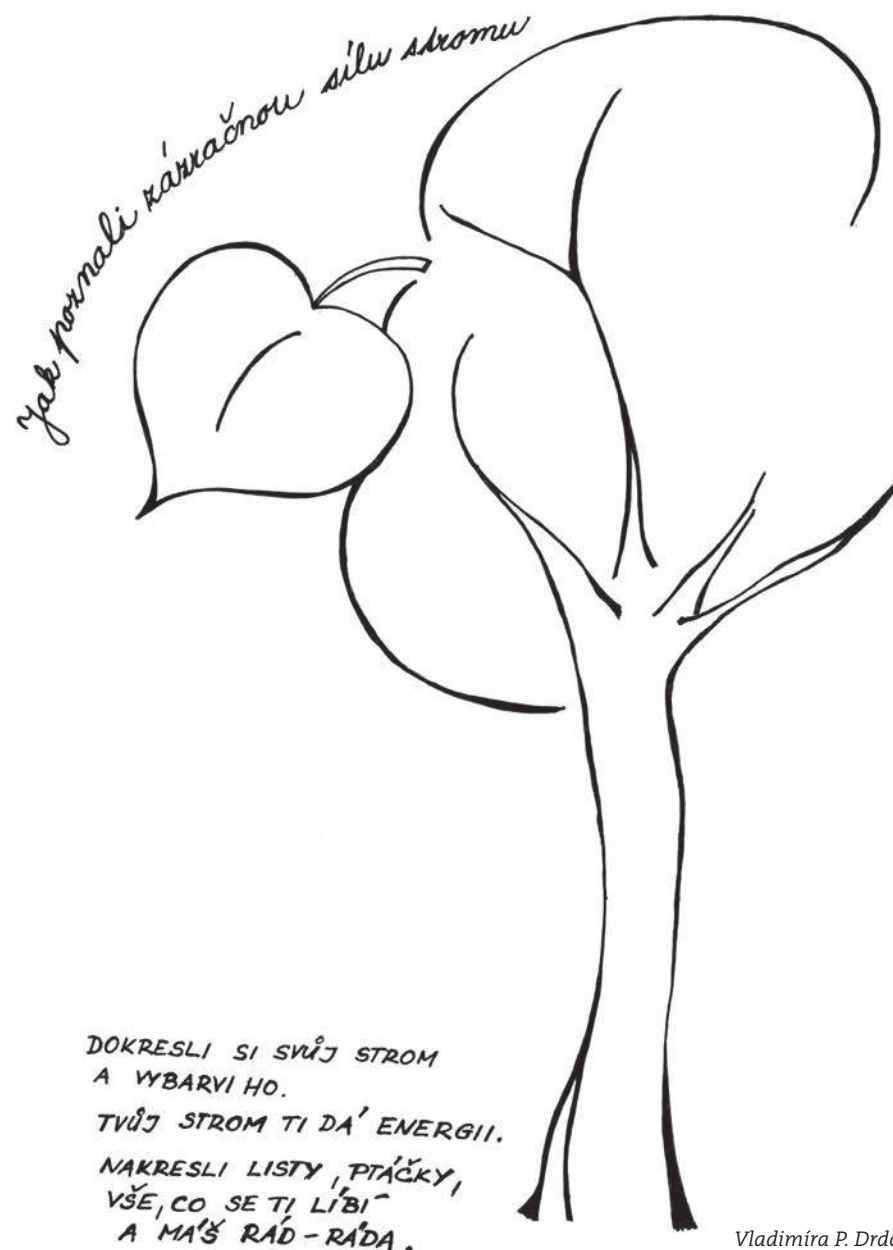
Energie proudí celým tvým tělem.

Lojzík s Františkou se také posilují zázračnou silou starého stromu. Jsou klidní a spokojení.

To už také přiletěla maminka malého ptáčka, který vypadl z hnízda. Děkuje

jim za pomoc a oba jim zpívají krásnou písničku pro potěšení. Zpívají písničku o tom, jak z malého semínka vyrostl stromek. Svými kořeny si ze země a vody bral živiny. Léty rostl

a sílil, aby ve své mohutné koruně poskytl bezpečí a útočiště ptákům, aby v jeho stínu unavení poutníci našli odpočinek, aby dával sílu a lásku všem, kdo ji potřebují.



INSTRUKCE K VĚČNOSTI (recenze)

Sbírka básní *Instrukce k věčnosti* vyšla v roce 2017. První část tvoří 41 básní PhDr. Olgy Nytrové a nese název „*Šeptání záblesků*“. Druhá část knihy s názvem „*Míjení*“ náleží PhDr. Františce Vrbenské a obsahuje 39 básní. Úvodní zamýšlení nad obsahem a posláním díla sepsal MUDr. Bohumil Ždichynec CSc. ve formě otázky „Jaké jsou instrukce k věčnosti?“ V závěru se nacházejí medailonky obou autorek. Celkem útlá knížka, která obsahuje celkově 86 stran, přináší vzácné umělecké posláním, které je vhodné k zamýšlení a širší prezentaci. Fascinuje mě, jak jsou všechny básně autentické a využívají nejširší palety lidských citů.

Na základě psychologického zákona podobnosti se v nich zrcadlí bohatství asociálních představ. Ty jsou lidskému rodu dány ve vertikále i v horizontále jeho bytí. Proto si básnická sbírka „*Instrukce k věčnosti*“ zaslouží obdiv a všestrannou podporu.

Při přemýšlení nad poezií Olgy Nytové v části „*Šeptání záblesků*“ vnímám její jednoznačnou touhu ozařovat směr užitečného dialogu těla a duše, člověka a společnosti, hmoty a ducha v paletě tělesných, psychických a duchovních barev našich prožitků a mnohdy i naléhavých potřeb. Uvedené básně reflektují všechny základní city a otevírají myšlenky, obecně uložené v lidských projevech. Ty začínají působit a ovlivňovat prostředí. Přijímají a nabalují se na jiné stejnorodé, které zásadně ovlivňují běh individuálního i společenského života. Proto je nutné si dávat pozor na zlost, nenávisť, závislosti všeho druhu, odsudky a jiné. Přesně tak, jak to píše autorka ve své básni („*Zloba si čistí brýle*“), když poukazuje na skutečnost, že „*Zmrzačený jazyk zavísta bere duši darům*“. Takto nemocný člověk nemůže vidět „*Světlo pravdy*“,

ale je nešťastně zakletý do svého „*duchovního žaláře*“, do kterého vtahuje podobně smýšlející lidi. Tak nějak s touto ideou souvisí i báseň „*Nadřazenost*“. Jistěže neznám osobní okolnosti, z nichž některé básně bezprostředně vytryskly, ale to není podstatné. Ony působí a ožívují moje niterné, skryté nebo skrývané prožitky. V kontextu soudobého věku je mohu „*citově skenovat a umělecky a osobně lidsky prožívat*“. Tato apercpece zaznívá při sdílení lidských příběhů („*Drápy šelmy*“), nebo i touhy po vznešených cílech a ve zklamáních nadějích („*Ikarovská křídla*“). Jejich průvodním znakem mohou být například strach či touha po jistotě, klidu a bezpečí („*Duše se choulí*“). Člověk si při čtení jednotlivých básní pokládá samovolně otázky: Jsi autor anebo jen herec svého životního scénáře? A nebo obojí? Jak jinak najít odpovědi na zajímavá setkávání? (báseň „*Hledání*“). „*Když trámy osudu...mění se v třísku pod nehem*“, přibližuje životní scénář, který nemůžeme změnit, ale který po svém můžeme řešit, žít. S ním „*padáme*“, následně třeba opět „*vstáváme*“, rozhodujeme se pro další směry, cesty a příležitosti. A v tomto okamžiku už se stáváme autory vlastního životního scénáře (báseň „*Trámy osudu*“). V dialogu autorství a herectví je podstatné umělecké slovo, které se stává životním reflektorem.

Snad nejsilnější vzpomínky má každý člověk na Vánoce. „*Dveře Adventu se tiše pootevírají*“, jako se člověk postupně zahledí do detailu. V něm objevuje prožitky nejvzácnější vzpomínky, kdy tajemno Vánoc vstupovalo do jeho vědomí. „*Chutnalo*“ po cukroví, po štěstí, představovalo domov, kde táta s mámou seděli za jedním stolem.... Prameny domova se skutečně rozlévají do našeho života. A stejně to je i s Adventem, který provází očekávání a posléze

ho vystřídá velká radost z narození Božího Syna. Představuje živou skutečnost, jež se projevuje v požehnání prostřednictvím matčiny a otcovy blízkosti. To se může dotknout až Mléčné dráhy. „*Vidím Mléčnou dráhu tvých očí*“ je zdařilá básnická reflexe nekonečnosti citu, prostoru a času v nás. Lidský věk se zrcadlí v lidských očích specifickými signály. Jsem přesvědčen o tom, že v dětském vědomí jsou obrazy z Vánoc nejkrásnějšími „*záblesky Mléčné dráhy*“. Doba lidského vývoje je podobná zrání ovoce. „*Slova voní po jablkách*“ je citlivé připomenutí životních proměn v rozumové i citové sféře člověka od jeho mládí až po fyzický konec. Znovu a znovu žasnu nad tím, kolik citových významů unesou slova této básničky. „*Ukryté*“ hodnoty, které v pravý čas utvářejí život, tříbí cit, rozum i vůli, aby se následně přetavily v novou kvalitu. Jistěže ten proces je často naplněn i bolestmi, které se stávají solí života, a to podobně jako láska, víra nebo naděje....

Báseň „*Míjení*“, hledání, návraty a znovunalézání životní cesty jsou spojeny s neustálou prosbou za duševní harmonii, která je vyjádřena láskyplnými hodnotami slitymi do jedině frekvence „*vnitřního slunce*“. Při ztišení a rozjímání vnímáme její výraz s přesvědčením, že se nacházíme v jejím objetí. Ale jak je možné setrvat v tomto stavu? Kterak uspokojit vlastní myšlenky a rozžehnout jimi tu vnitřní osobnostní sílu a krásu? Odpovědí je báseň „*Podaná ruka svobody*“. Ano, člověk často „*padá*“ pod vahou osudu, ztrácí sílu nebo i přesvědčení.

V nejtěžších okamžicích a často i v zoufalém vzepětí všech jeho sil vysílá „*Střelnou modlitbu*“, která „*rozezní*“ celý vesmír, aby tak došla svého vyplnění. Velebnost lidské hloubky se zrcadlí v překrásné básni s názvem „*Posvátné jezero*“. Na tento svět si všichni přinášíme neopakovatelnost a osobitou kvalitu. Je to dar, specifické

ká „*hudba jako dávná oslava předků*“. S velkou vděčností přistupujme k tomuto „*věnu*“, které máme šanci rozvést do užitku a krásy. A o duši je rovněž třeba pečovat, stejně jako o tělo! Autorka si uvědomuje, že člověk musí procházet nejrůznějšími okolnostmi, zážitky, aby „*dezintifikovaně vytrhával zuby svému vnímání*“ světa a tajemně navozoval harmonii. Báseň „*Okrasná kopřiva*“ promlouvá o hygieně v naší duši. Je důležitá, neboť jen „*čistý*“ člověk může do sebe vpustit „*čisté*“, aby se v něm ona kvalita posílila. Chce tříbit další a další hodnoty stejného řádu. Duchovní růst pak spočívá v „*Magnetické rezonanci*“ stejnorodých projevů vnitřního a vnějšího lidského sdílení.

Žádné technické prostředky včetně zobrazovacích a masmediálních technologií nedokážou „*skenovat život*“. To skutečně je možné, jak básnička uvádí, jen uměleckými obrazy poezie. Rezonance životních představ prohlubuje magické emocionální prožívání. Prizmatem citu akumuluje ve vědomí ušlechtilé ideje a činy v transcendentálním prostředí duchovní harmonie. Proto prosíme (báseň „*Prosebnice*“) za ty vnější impulzy, které omývají „*zablácené chodníky života*“ a „*otvírají sklepení na dně svých proseb*“. Nebojme se ztišení, samoty, učme se vnímat svoje povahové klady i zápory, vztahy i pudy, abychom dokázali v sobě „*čistit*“, uzdravovat i rozšiřovat to, co jsme dostali jako individuální dar – sobě pro potěšení a ostatním k užitku. Občas je totiž užitečné jaksi „*vystoupit z tíživého kruhu odpovědnosti*“ (báseň „*Uzardělá zášť*“) a podívat se více objektivně na vlastní život. Tím myslím zhodnotit svou vnější a vnitřní integrativu ve vztahu k hodnotám absolutním.

doc. PaedDr. Miloš KODEJŠKA, CSc.
Univerzita Karlova, Pedagogická fakulta

Pokračování v příštím čísle

NE obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze

Zastupitelstvo hlavního města Prahy 14. 9. 2017 odhlasovalo, že nesouhlasí se záměrem obnovy Mariánského sloupu v Praze na Staroměstském náměstí, a že mají být učiněny všechny právní kroky vedoucí k rozvázání smluvních závazků a k odnětí souhlasu HMP s umístěním tzv. Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze.

Jednání předcházela tisková konference, na níž vystoupili zástupci Církve čs. husitské, občanských iniciativ, spolků a významné osobnosti. Video z tiskové konference je možno vidět zde:

https://www.youtube.com/watch?v=t9pF8hpL1_s&feature=youtu.be

Církev československá husitská, která „považuje za významnou hodnotu svobodu náboženského vyznání a usiluje o naplnění dobrých ekumenických vztahů i v naší současnosti“ (cit. dle dopisu z 21. 4. 2017 br. patriarchy Butty a pražského biskupa Tonzara primátorce hl. m. Prahy Krnáčové a starostovi Prahy 1 Lomeckému), od 90. let 20. století, podobně jako kupř. historická společnost Veritas, či spolek Exulant ad., vydává svá odmítavá stanoviska k obnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí, a to z důvodů historicko politických a ideových, neboť „znovu vztyčení Mariánského sloupu v Praze 1 v jeho původní historické podobě s protireformačními prvky je z pohledu Církve československé husitské v rozporu se současnými snahami o pokojné vzájemné spolužití křesťanských církví a spolupráci k dobru a prospěchu naší země.“ (cit. tamtéž.) Konkrétní důvody lze vyčíst z příloženého odůvodnění, včetně Stanoviska Kulturní rady ČČSH a výtčtu posledních usnesení ústřední rady ČČSH, která se tématu věnovala. (Celé znění dopisu se všemi přílohami je na stránkách www.ccsz.cz).



Připojuji zde v plném znění řeč, kterou jsem mírně zkrácenou přednesla na jednání zastupitelstva hl. m. Prahy 14. 9. 2017:

Kopie Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí – symbol totality nebo smíření?

Vážená paní předsedající, vážené paní zastupitelky, vážení páni zastupitelé, dovoluji mi, abych se věnovala právě uvedeným pěti slovům:

Ad 1) Kopie: Proč na jedno z nejvíce navštěvovaných míst v Praze instalovat kopii? A navíc nedokonalou, neboť nelze přesně obnovit celý Mariánský sloup – o tom více architekti a historici umění.

Ad 2) Mariánský sloup: Církev československá husitská, kterou zde zastupuji, vydává od 90. let 20. století průběžně svá negativní stanoviska proti znovuoobnově Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí. Nemáme nic proti jakémukoliv Mariánskému sloupu v České republice, jen proti tomuto jedinému. Ctíme Marii jako matku Páně; avšak konkrétně na tomto sloupu byla Marie v 17. stol. chápána protireformačně a byla zneužita k politickému vyjádření tzv. spojení oltáře a trůnu. Nebo chcete – li, totality proti náboženské svobodě a základním lidským právům.

Ad 3) Staroměstské náměstí: Proč na Staroměstské náměstí, které bylo místem mnoha historických událostí, vrátet kopii právě tohoto sloupu, který vyvolává ve společnosti tolik vášní? Minulý týden jsme pro všechny zastupitele donesli složku se stanovisky nejen Církve československé husitské, ale i občanských iniciativ, spolků... magistrát obdržel petici mnoha občanů – a ne poprvé. Na tiskové konferenci minulý čtvrtek vystoupil i ústavní právník prof. Pavlíček, v pondělí se připojili otevřeným dopisem, adresovaným zastupitelstvu, mnohé další osobnosti, akademici Akademie věd i členové Římskokatolické církve.

Ad 4) Symbol totality: Nejen, že Marie na vrcholu sloupu byla zneužita pro politický účel – demonstrace jediné vlády – Habsburků za podpory jediné církve – Římskokatolické, a to až do r. 1918, ale anděly propichovaní ďáblůvé byli a do dnešní doby stále jsou vnímání značnou částí odborníků a veřejnosti jako symbol utlačených a ze země vyhnaných utrakvistů, dnes husitů a evangelíků. Nechceme podporovat symbol totality, náboženské nesvobody a symbol zmaru lidských práv, utlačení jedné skupiny lidí. Jistě, jsou názory historiků pro i proti, historiků umění pro i proti, jednotlivců

pro i proti, spolků, iniciativ a církvi pro i proti. Ale v tomto případě přeci nelze upřednostnit jeden názor před druhým. Jde o naše společné náměstí!

Ad 5) Symbol smíření?: Z výše uvedeného je zřejmé, že se nemůže jednat o symbol smíření, jak se snaží přesvědčit veřejnost zastánci obnovy sloupu. Jako účastnice audience u papeže Františka k 600. výročí M. J. Husa v r. 2015 po boku kardinála Miloslava Vlka, patriarchy ČČSH Tomáše Butty a synodního seniora ČCE Joela Rumla, mohu zastupitele ujistit, že naším cílem je smíření, jak jsme to deklarovali i společnou bohoslužbou pokání a smíření, kterou jsme společně právě v tomto roce 600. výročí upálení Mistra Jana Husa sloužili ve Vatikánu, v Betlémské kapli i v chrámu Matky Boží před Týnem na Staroměstském náměstí. Římskokatolická církev v r. 2015 deklarovala v osobnosti M. J. Husa symbol smíření. Proč tedy dva roky poté činit nespočet kroků zpět a vydávat za symbol smíření sloup, který je pro mnohé symbolem totality?

Závěrem mi dovoluji návrh: Chápeme záměr magistrátu o revitalizaci celého Staroměstského náměstí: Proč nevypsat soutěž a nepostavit na Staroměstském náměstí to, co bude symbolem smíření pro všechny?

Připojím zde ještě jeden návrh, který vyplynul z debat, které jsem vedla v ČT a ČRo, když jsem byla dotazována, zdali bychom souhlasili s umístěním sloupu na jiném významném místě? Osobně se domnívám, že v Praze, kupř. ve Strahovském klášteře, by se pro něj snad mohlo místo najít. Stavět ho však na místě, kam každoročně přijíždí potomci 27 popravených v r. 1621, aby pietně uctili jejich památku, je nepředstavitelné.

Mgr. Hana Tonzarová, Th.D.

„Svěř Hospodinu své počínání a tvé plány budou zajištěny.“

Přísloví 16,3



obec, kde jsem sloužila a sloužím doposud podle potřeby, jsou Holešovice. A tak jsem to v době potřebné vyřešila tím, že svíce i květiny zůstaly na stole Páně, před ním jsem postavila malý stolek, na který se vešlo vše potřebné a já si za ně v klidu zajela a bohoslužba začala. Za celý ten čas neslyšela jsem slovo, které by mně kdo vytkl, naopak, sestry a bratři, kterým jsem léta sloužila, přijali toto řešení jako normální – vždyť si přišli pro Slovo Boží a to, jak věřím, se jim dostalo jako vždy. A tak jsem to vlastně napsala proto, aby si někdo z mých kolegů nedělal starosti a řešil své problémy podobně, s důvěrou, že Bůh pomáhá, když jde o dobrou věc – a to bohoslužba samozřejmě jest. Pro svědectví je i fotografie z jedné neděle, té parné, ale jako vždy – požeňnané. A tak svěřme se, moji drazí, se svými problémy vždy Hospodinu, vyjde to!

Vaše sestra Eva Ševčíková



Text z přísloví mne zaujal, když jsem musela řešit osobní problém „že to nejde?“ Ale ano, pokud tomu Bůh požeňná, jde vlastně všechno. Moje nemoc i věk způsobily, že ještě jako duchovní, postavila se pro mne překážka a tou byl invalidní vozíček. Jsem zvyklá i přes svůj věk, sloužit a zaskočít, kde je třeba a zatím to jde. Ovšem zpočátku jsem slyšela „ono to nejde, nedostaneš se za stůl Páně“. Neznám, s ohledem na svoji povahu, slovo „nejde to“. Nejprve to musíme zkusit. A ono to šlo a jde, téměř všude. Moje domovská

7 věků ženy

Jde domácí násilí a poezie dohromady? Jednadvacet českých autorek, jak začínajících, tak zavedených, ba i mezinárodně proslavených, které se sešly na stránkách básnické antologie *Sedm věků ženy* na podporu obětem domácího násilí, si myslí, že ano. Sbírkka vyšla letos v září v nakladatelství Petrklíč.

LDK Dialog na cestě
Sedm věků ženy vydalo nakladatelství Petrklíč v r. 2017

K dostání je například v knihkupectvích Kosmas, běžná cena 139 CZK

Koupí této knihy pomáháte obětem domácího násilí

Autorky: Jana Dohnalová, Helena Herrmannová, Markéta Hlasivcová, Eva Hrušková, Blanka Jakubčíková, Martina Koubová, Stanislava Koucká Nodlová, Lenka Kuhar Daňhelová, Michaela Lemeškinová, Zita Malániková, Kristýna Montagová, Natálie Nera, Helena Niklausová, Petra Polakova Nussbauerová, Olga Nytrová, Jaroslava Pechová, Simona Racková, Kateřina Rudčenková, Květoslava Salmonová, Olga Stehlíková, Erika Suchanová

Ilustrace: Victoria Holt a Kristýna Montagová

Cesta k jejímu vydání nebyla jednoduchá. Editorka Natálie Nera ji po třech dlouhých letech různých peripetií, např. shánění nakladatele či sponzorů a financí na samotné vydání, vydupala doslova ze země, a to od kuchyňského stolu ve vzdálené severní Anglii během krátkých přestávek v péči o své dva malé synky.

Knihka byla „uvedena do společnosti“ dne 12. září ve Slovenském domě, v Praze 1, Soukenické ulici. Jejími kmotry se stali pan Romuald Štěpán, autor citlivého dokumentu o domá-



cím násilím Z lásky nenávisť a ředitel Slovenského domu a básník Vladimír Skalský. V průběhu příjemného večera, jímž podle svého scénáře provázela jedna z autorek Stani Koucká Nodlová za hudebního doprovodu Romana Palackého a CZ Blues, vystoupila také zpěvačka Dagmar Herzánová, jakož i řada básníků, spoluautorek sbírky, se svými verši, mezi nimi i členky LDK Dialog na cestě a Obce spisovatelů.

Nápad sestavit a vydat antologii básní na pomoc obětem domácího násilí se zrodil, jak říká sama editorka Natálie Nera, na základě emailové korespondence s kamarádkou z dětství, v níž sdílely jak svou lásku k psanému slovu, tak své neblahé osobní zkušenosti s domácím násilím. Antologie je pak rozdělena do sedmi oddílů, které představují jakousi zповěď dnešní ženy. Inspiraci našla editorka v Shakespearově monologu ze hry Jak se vám líbí. V originále se monolog jmenuje The Seven Ages of Man. Název antologie *Sedm věků ženy* je pak jeho parafráza.

Květoslava Salmonová

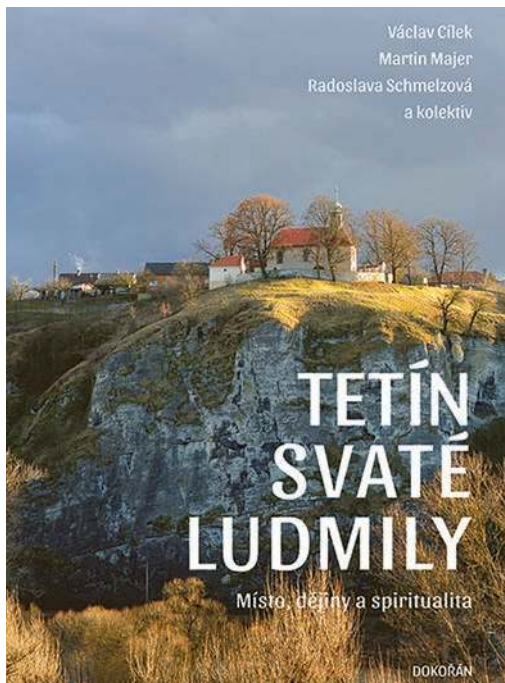
DUCHAŘSKÁ KOMEDIE



Mezi nebem a zemí

Pražské Divadlo Na Fidlovačce vstoupilo do nové sezóny hrou britské autorky Pam Valentine, která už s úspěchem oběhla svět. Účinkují známí herci. Manželský pár duchů ztvárňují Sandra Pogodová a Daniel Rous, pozemské novomanžele hledající klid na anglickém venkově hrají Elizaveta Maximová a Lukáš Rous. Uvidíte i další herce pod režijním vedením Petra Hrušky. Komédie o soužití dvou světů, ve které není nouze o bláznivé situace, nepostrádá ani lidský rozměr. Jejím záměrem je uvědomit si, že plně žít a milovat se má tady a teď, neboť žádná vteřina našeho života se nebude už nikdy opakovat. Snad hra pobaví i české diváky.

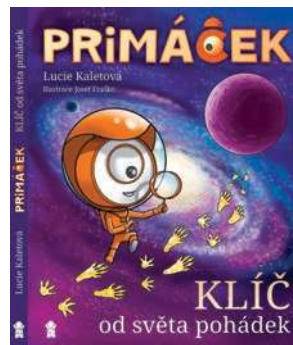
HISTORICKÁ KNIHA



Tetín svaté Ludmily

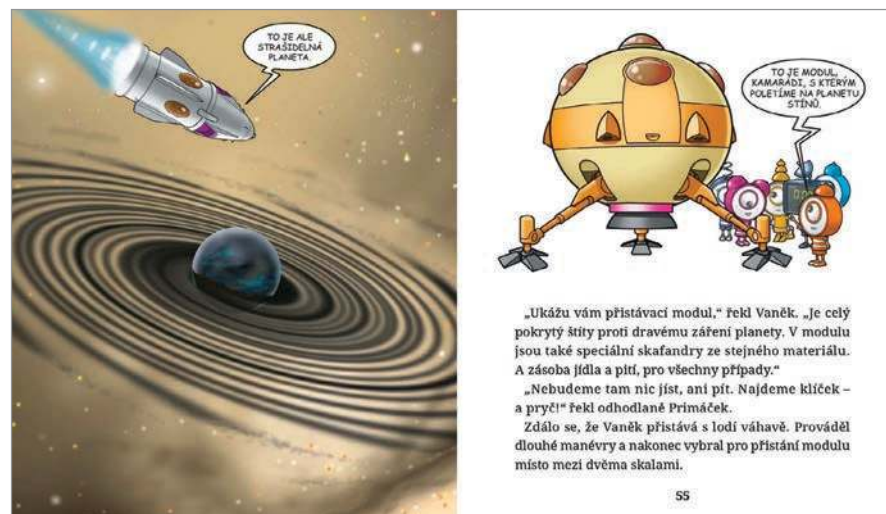
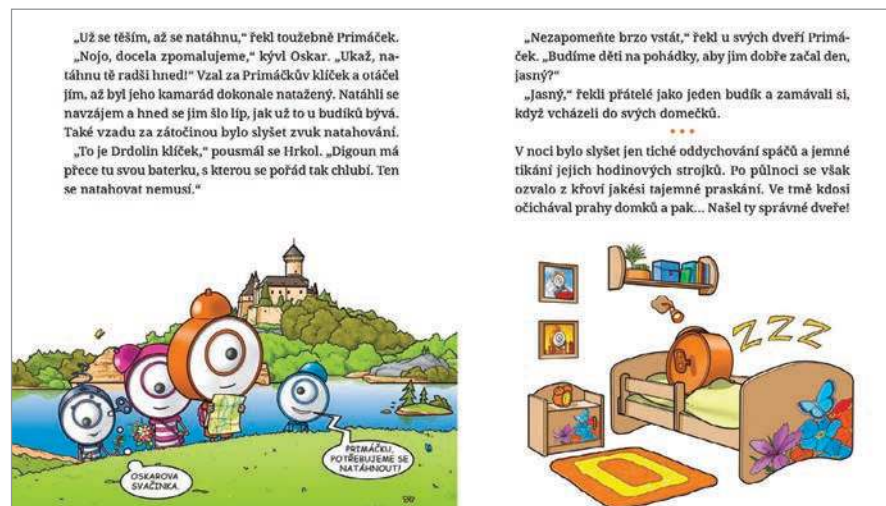
K významným místům české historie patří Tetín. V 10. století se tu nacházel knížecí dvorec, vdovské sídlo kněžny Ludmily, která tady vychovávala svého vnuka Václava, budoucího českého knížete. Zde byla Ludmila 15. září 921 zavražděna. Autoři Václav Cílek, Martin Majer, Radoslava Schmelzová a kol. věnovali velkou pozornost dějinám této oblasti, geologickým nálezům, jeskyním, záznamům, legendám i nálezu Tetínského pokladu, což jsou keramické nádoby obsahující devět set mincí ze 13. století. Obsažnou knihu provázejí ilustrace Renáty Fučíkové a fotografie.

PRVNÍ TELEVIZNÍ KNIHA PRO DĚTI



Primáček – Klíč od světa pohádek

„Postavička ranního pásma Primáček slaví na Primě tři roky a jsem rád, že jsme jí mohli k narozeninám nadělit poutavou knížku, která pobaví nejen děti, ale i jejich rodiče,“ řekl Aleš Pýcha, marketingový ředitel FTV Prima. Příběh napsala Lucie Kaletová, autorka knížek pro děti Strašidla na Silvrštejně nebo Josefina a bytosti. Ilustroval Josef Fraško, který je autorem kreseb i v časopisech Primáček nebo Méda Pusík. Na 80 stranách se s oblíbenými postavičkami čtenáři vydají do vesmíru.



CESTA – ILUSTROVANÝ DIÁŘ NA ROK 2018



Citáty Antoina de Saint-Exupéryho

V posledních letech se do oblby dostaly papírové diáře v knižním formátu, které kromě kalendářů mají citáty výjimečných spisovatelů a k nim odpovídající ilustrace. Nakladatelství Vyšehrad tentokrát vybralo myšlenky rytíře francouzské literatury Exupéryho, především z jeho Citadely a Malého prince, např. „Oči jsou slepé. Musíme hledat srdcem.“ V diáři je přes sto ilustrací malířky a knižní ilustrátorky Jiřiny Lockerové, v nichž dominují barvy pouště, nebe a moře, které spisovatel miloval. Diář může být originálním dárkem.

KNIHA, FILM, KNIHA O FILMU, CD



Po strništi bos

Vzpomínky Zdeňka Svěráka na mládí prožité na venkově zaznamenaly úspěch v několika rovinách. Nejprve vznikla kniha, pak jeho syn Jan Svěrák podle ní natočil film, následně vyšla kniha plná fotografií z filmu a s vyprávěním Jana Svěráka o zákulisí natáčení, poslední novinkou je audiokniha (na snímku), kdy Zdeněk Svěrák knihu sám načetl. Lze stáhnout i digitálně. Takový úspěch jednoho titulu je nevídaný. Takže si můžete vybrat, čemu dáte přednost.

HUDBA K POSLECHU NA 3 CD

OLYMPIC
66 NEJ + 1

Olympic: 66 Nej + 1

Legendární skupina Olympic slaví 55 let od založení. Tři alba kolekce zachycují její hvězdnou dráhu od roku 1965. Na prvním jsou hity 60. a 70. let jako Dej mi víc své lásky, Snad jsem to zavinil já, Želva, Pták Rosomák nebo Dynamit, Strejček Jonatán. Druhé album je věnované výběru písní z 80. let a třetí končí písněmi až v současnosti včetně novinky Ještě to nebalíme. Téměř čtyři hodiny muziky plus vzpomínkový booklet, to je nejkompletnější výběr skupiny, kterou znají všechny generace.

Mgr. Věnceslava Dezortová

Foto archiv

Na svatého Jána krátká noc

Hostem předprázdninového

Setkání 3. věku, v režii literárně dramatického klubu

Dialog na cestě, Obce spisovatelů, Pražského klubu spisovatelů a Městské části Praha

8, které se konalo 27. června 2017 v NO ČČSH Karlín,

byla malířka, scénografka

a básnířka Eliška Peroutková.

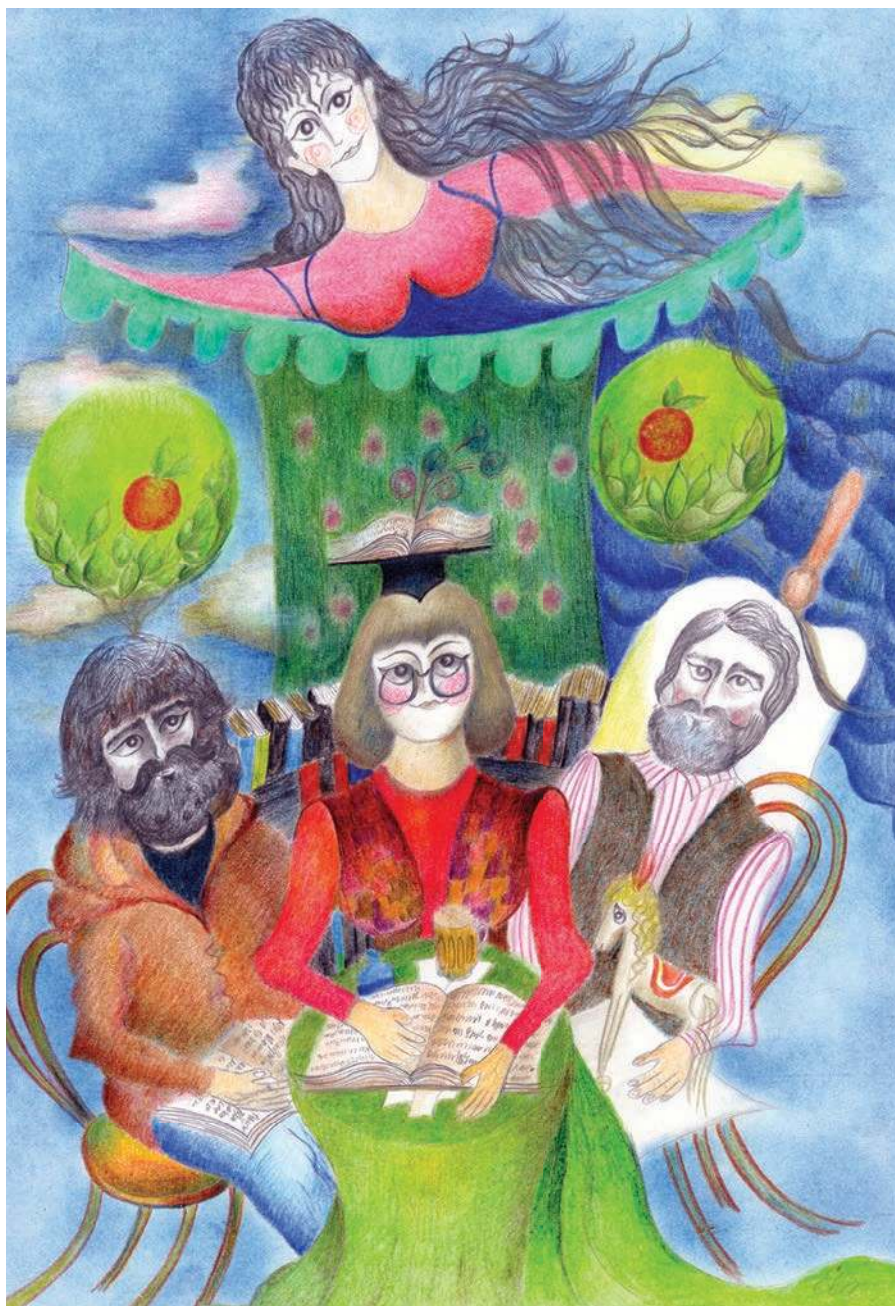
V úvodu pořadu seznámila PhDr. Olga Nytrová přítomné s její tvorbou. Potom zazněla lyrickoepická báseň Na svatého Jána krátká noc (11. 1. 2008). E. Peroutková v ní evokuje různé motivy, svátek Jana Křtitele, svatojánskou noc, oslavy letního slunovratu, kdy se zapalovaly ohně na kopcích a dívky hledaly milého bylinnými věnci plujícími po vodě. Zaznívají zde také další témata, oslava lásky, od té mladé a žhavé, až po tu vědoucí, vřelou a smířenou, ale i smrt, láska k vlasti a dotek s Bohem. Básnickou skladbu recitovala autorka společně s ing. arch. Antonínem Šichou, básníkem, který přednes doprovodil hrou na klavír.

V další části programu moderátorka Zuzana Havelková přiblížila v rozhovoru s umělkyní její pohled na divadlo, scénografii, výtvarné umění, poezii, ale i sám život. E. Peroutková po studiu scénografické školy SČDO spolupracovala s divadelními soubory v Praze a ve Středočeském kraji. Je autorkou scénografie k inscenacím her J. K. Tyla Strakonický dudák

(2009) a Tvrdohlavá žena (2003) v Městském divadle v Mladé Boleslavi, které režíroval Josef Kettner a hudbou opatřil skladatel Jaroslav Krček. Životně zásadní pro ni byla spolupráce se spisovatelem a režisérem Zdeňkem Pošivalem, s malířem a psychologem PhDr. Ing. Zdeňkem Hajným, s šéfredaktorem Pozitivních novin Pavlem Loužeckým a dalšími. Je jednou z vítězek soutěže v projektu „e-moc-e“ v kategorii malba (2016). Letos opět zvítězila, tentokrát spolu s výtvarnicí Denisou Hýskovou.

Po skončení společné výstavy bude vítězné kresby vystavovat od října ve vršovické kavárně Prostě kafe. Spolu s Markem Řezankou a Rada-





nou Šatánkovou je Eliška zároveň jednou z finalistek letošního ročníku projektu „e-moc-e“ i v oboru poezie.

S Milanem Deutschem, zakladatelem,

ředitelem a duchovním otcem projektu, také připravuje a realizuje literárně hudební pásma ze své tvorby.

Mgr. Zuzana Havelková

Hity, které vás i po letech znovu chytí

Známé písně v podání Věry Špinarové, Hany Zagorové, Jiřího Korna, Heidi Janků, Marcely Holanové, F. R. Čecha, Stanislava Hložka a dalších, nám na Setkání spisovatelů v karlínské NO CČSH v úterý 19. září 2017 pouštěl jejich autor Vašek Vašák (nar. 30. 12. 1949). Hudební skladatel, zpěvák, muzikant, novinář, spisovatel, fotograf, původně též i projektant, v hudební branži zažil od 70. let mnoho zajímavého a umí o tom poutavě vyprávět. Skladbu a zpěv vystudoval na Lidové konzervatoři (dnešní Konzervatoř J. Ježka), u profesorů V. Neumann, I. Vyskočila, H. Macourka a L. Löbla. Je autorem baletu Genesis, jeho album Masky je uloženo v Muzeu Vladimíra Vysockého v polském Koszalinu. Složil hudbu k americkým filmům Stockholm Syndrome, Goreality, Pill World, INRY Jesus Now, k českému filmu Dobrý den, Pane Umění a také k mnoha televizním dokumentům. V. Vašák prošel kapelami od rockové Beatus, přes orchestr Václava Hybše, skupinu F. R. Čecha, po vlastní skupinu Zip. Skoro čtvrt století byl kapelníkem legendárního Knížákova undergroundového sdružení Aktual, s nímž natočil čtyři alba. Jako interpret doprovázel přes deset let dvojici Šíp – Uhlíř, scénář ke hře Pokus pro dva (1980) mu napsal Darek Vostřel a režíroval spisovatel Jiří Stránský



(choreografie Frank Townen). Úspěšné byly klubové pořady s Jiřím Sýkorou, v nichž použil i texty Jiřího Žáčka.

Od roku 1991 je Vašek Vašák novinářem (rozhovory se třemi prezidenty, jedním králem i mnoha významnými osobnostmi). Byl redaktorem Xantypy, Týdeníku Televize, editorem a šéfredaktorem hudebního internetového časopisu www.make.cd. Přispíval, nebo ještě píše do Mladého světa, Ahoje na sobotu, Reflexu, Koktejlu, Receptáře atd. Moderoval na rádiu Evropa 2 a Impuls, vedl rozhovory s autory na veletrhu Svět knihy, je blogerem na serveru Lidovky. Vydal knížky fejetonů Jak nacytat lelky, Jak posnídat lelky a Lelky z kabelky, které mu ilustroval Vladimír Renčín. Předmluvu do knihy Z operety do operety mu napsal František Kožík, za cestopis Pouť za černým Kristem pěti světadílů obdržel v roce 2008 cenu Miroslava Ivanova. Je čestným občanem hlavního města Paraguaye Asuncionu. Čtyřiatdvacet let hrál fotbal v týmu umělců Amfora. Více se o něm dozvíte na <http://vasekvasak.simplesite.com>.



Setkání s Vaškem Vašákem připravil Pražský klub spisovatelů při Obci spisovatelů a literárně dramatický klub Dia-log na cestě ve spolupráci s NO CČSH.

*Z dostupných materiálů zpracovala
Mgr. Zuzana Havelková*

Podzimní zamyšlení



Sice slunce ještě „dělá divy“, ale až otevřeme stránky našeho Husity, bude již vítr profukovat a my se budeme připravovat na dny budoucí. Podzim se přežene a my „tu máme Ježíška“. Poté ozve se zoufalé „Neplaš!“ , ale když ten čas tak běží! I ty měsíce, které se zvou letní, byly letos dost zajímavé. Střídaly se tropy a chlad, sucho a bouře s vichřicí – nějak se mně to nezdálo. Jak jsme si my ten čas prožili, odpocínuli jsme si? Byli jsme v přírodě, na cestách, posbírali jsme vědomosti, zážitky... zkrátka, vyžráli jsme. Já osobně nikdy nezapomenu na prázdniny na Vysočině, daleko od města. Seděla jsem ráno na zahradě, ptáci zpívali, slunce vykukovalo z oblaků, vůně květin i stromů byla omamná. Pravidelně přiběhla sýkorka, aby posnídala drobtý, spadlé z koláče a s plným bříškem odlétala do koruny stromu. A já musela sepnout ruce a děkovat a děkovat Bohu za to, co mně nechává prožívat, za Jeho stvoření, přírodu, klid, nesmírnou pohodu. A večer, plný hvězd nad hlavou, mne provokoval: „Tak vidíš, jak jsi maličká před tváří Boží, jak

jsou tvé problémy nicotné; stala jsi se tím nejmenším, co pod hvězdami leží v tichém zamyšlení. Uvažuj o svém životě – je podzim a příroda vyžrála. Zlátnou listy stromů, plody jeho voní. Jaké ovoce jsi přinesla ty? Je zralé, je dobro pro tebe i bližní? Čím starší jsi, tím blíže jsi Bohu, jestlipak se snažíš, abys' jednou stanula před ním – pokud možno – s dobrým životem, který ti Bůh dopřál? Jen s Jeho pomocí jsi přešla všechny problémy a úskalí, kterými jsi musela projít? „A tak mě to zamyšelní sama nad sebou, svým životem, nad neuvěřitelnými cestami Božími přivedlo k tomuto článku. Stále mě bude překvapovat Jeho dílo, ale hlavně Jeho nekonečná láska k nám všem, svému stvoření. Nevadí Mu, zda mé ovoce bude sice zralé, zdravé, ale i trochu nakřivo narostlé, ale hlavní je, zda je v Jeho nitru víra, naděje a lásky tolik, aby bylo pro všechny dostatek, a to je. A tak mám jediné přání, abyste i vy měli své prožitky setkáním s velikostí Boží o letošní dovolené, ať je to u moře nebo čirého potůčku – vždyť všechno je dílo Jeho, a to je moc dobře!

Pohlazení po duši

V pondělí 4. 9. 2017 proběhla v galerii Jindřišské věže v Praze 1 vernisáž výstavy obrazů Denisy Hýskové a Elišky Peroutkové, vítězek soutěžního projektu E-MOC-E v oboru malba, kterou věž hostila ve dnech 4. – 30. 9. 2017.

Galerie Jindřišské věže spolupracuje s projektem E-MOC-E a patří ke galeriím, v nichž vítězové soutěže mohou svá díla prezentovat veřejnosti, jak se o tom zmínila kastelánka Jindřišské věže Lucie Dolfi, která vernisáž zahajovala. Poté si vzal slovo Milan Deutsch, ředitel a zakladatel projektu E-MOC-E (www.e-moc-e.cz), který přiblížil návštěvníkům činnost projektu a uvedl, že za více jak deset let trvání projektu se podařilo uspořádat asi 40 výstav pro 400 umělců v několika městech.

Následně mohli již diváci obdivovat díla obou umělkyně. Naivní obrazy paní Hýskové veselého světa plného zvířátek hýří fantazií, barvami a čistotou, jíž vyjadřuje lásku k lidem. Výtvarnice žije a tvoří v Uherském Hradišti - nalhuje nejen obrazy, ale je i tvůrkyní nádherné keramiky.



Eliška Peroutková má něžné obrazy, ve kterých se odráží autorčino poetické a snové vidění světa, kde se pod formou zdánlivé naivity skrývají i závažná témata dotýkající se především lidských příběhů.

I když obě umělkyně jsou jiné a volily i diametrálně odlišnou techniku, výstava jejich obrazů měla vzácnou



symbiózu. Velkou měrou tomu přispěla i velmi citlivá instalace výtvarnice Vlasty Polívkové, dlouholeté přítelkyně Elišky Peroutkové a spolupracovnice LDK Dialog na cestě. Kromě ní přišly svou kolegyni z Dialogu na cestě podpořit jeho vedoucí PhDr. Olga Nytrová, básnička, spisovatelka a novinářka, a členka Květa Salmonová, básnička, které pak zavítaly i ke společnému neformálnímu posezení s malířkou a jejími dalšími přáteli a tvůrci umění k rozhovorům o světě obrazů i poezie.

Návštěva výstavy byla pro lidi, kteří na ni zavítali, jemným pohlazením po duši a učinila z obyčejného dne den nevšední. A i vy máte tuto příležitost, neboť obrazy Elišky Peroutkové můžete zhlédnout 2. – 29. října v kavárně „Prostě kafe“ v Praze 10 - Vršovicích. Podobná pohlazení po duši všichni potřebujeme, přejme si jen, aby jich bylo více a važme si těch, kteří je dovedou dát.

Květoslava Salmonová
LDK Dialog na cestě

11. ročník ekumenického setkání lidí dobré vůle
v rámci oslav vzniku Československé republiky

„Všechno
tvořím
nové“



MODLITBA ZA DOMOV

28/10/2017

www.modlitbazadomov.cz

9.30—10.00 » PRAHA 3

EKUMENICKÁ BOHOSLUŽBA A ZAHÁJENÍ

kostel Nejsvětějšího Srdce Páně / nám. Jiřího z Poděbrad, Praha 3

10.30—14.00 » PRAHA 2, 3, 10

KULTURNĚ—DUCHOVNÍ FESTIVAL PRO CELOU RODINU

Husův sbor ČČSH na Vinohradech / Dykova 1, Praha 10

sbor ČCE na Vinohradech / Korunní 60, Praha 2

Druhý sbor ČCE na Žitkově / Čajkovského 10, Praha 3

Sbor bez hranic Apoštolské církve / Korunní 30, Praha 2

kostel ČČSH knížete Václava na Zderaze / Resslova 6, Praha 2

15.00—16.30 » PRAHA 3

KONCERT A KOMPOVANÝ POŘAD

kostel Nejsvětějšího Srdce Páně / nám. Jiřího z Poděbrad, Praha 3

HRADIŠŤAN & Jiří Pavlica

Komponovaný pořad se zajímavými hosty
v přímém přenosu České televize

Vstup zdarma
na všechny akce

Organizuje



Ekumenická rada
církví v ČR

Hlavní mediální partner



Partneři



BRANA

ČESKÝ BRATŘI

Katolický

Český zápas